

baade for Handel, Industri og Haandværk, om man kunde faa dette Lovforslag gennemført.

At komme ind paa de forskellige Paragraffer vilde være for vidtløftigt. Jeg skal nøjes med at omtale forskellige enkelte Punkter, som der allerede i Befolkningen er kommet forskellige Meninger frem om. Først skal jeg berøre § 12. Man mener, at det, at de Fordringshavere, hvis Fordringer ere bestridte, deltage foreløbig i Afstemningen, er uheldigt, det gøres gældende, at saa længe Fordringerne ikke ere anerkendte, bør de ikke være med til at stemme. Paa samme Maade forholder det sig med § 14, hvor der staar, at to Trediedele af de mødende stemmeberetigede Fordringshavere, repræsenterende mindst tre Fjerdedele af det samlede Beløb af Fordringer, maa stemme for Akkorden. Det staar for mig som for de fleste saaledes, at det specielt er Summens Størrelse, der maa ses hen til. Jeg kunde altsaa tænke mig, at Talstørrelserne blev forrykkede saaledes, at der mere blev lagt Vægt paa Summens Størrelse end paa Antallet. Naar der endelig i Paragraffens 2det Stykke staar, at hvis Akkordforslaget tilbyder under 50 pCt., men dog over 25 pCt., kræves der tre Fjerdedele, maa jeg sige, at jeg ønskede helst, at naar en Mand søger Akkord og ikke kan byde mere end 50 pCt., skulde han være udelukket fra Tvangsakkord, undtagen i enkelte bestemte Tilfælde, som bevise, at Manden uden Skyld er kommen i disse Forhold, langvarig Sygdom eller lignende. Naar man tænker paa, at Konkursloven paabyder enhver handlende, Fabrikant eller Skibsreder at føre Bøger og saa fremdeles bestemmer, at naar Boets Masse i 3 Aar har vist en stadig Nedgang, saa at Passiverne overstige Aktiverne med 30 pCt., skal han opgive sit Bo, maa man komme til det Resultat, at hvis den paagældende er kommen ekstra 20 pCt. ned, burde han ikke have Tvangsakkord. Jeg tror, at man ved at nægte det, kunde højne Moralen inden for Handelsstanden, og jeg tror, at den kunde trænge dertil. Det gaar jo saa vidt, at man kommer frem med Forslag paa under 25 pCt.; det er beklageligt at maatte sige det, men jeg mener, at en saadan Mand burde aldrig kunne komme ind under Tvangsakkord. Endelig er der en anden lille Ting, det er med Hensyn til § 5, 3die Stykke. Derefter kan enhver Fordringshaver, hvis Fordring ikke er sikret ved tilstrækkeligt Pant, forlange Skyldnerens Bo taget under Konkursbehandling, saa længe

Akkorden ikke er vedtagen. I en Lov som denne burde man søge at skifte Sol og Vind lige imellem Skyldneren og Fordringshaveren, og der kunde dog være Sandsynlighed for, at en enkelt Kreditor paa Grund af en eller anden personlig Uvillie eller lignende er i Stand til at vælte en Akkord, som i øvrigt har alle mulige Chancer for at kunne gaa igennem. At man ikke skal være garderet, saa længe det ikke er kommet frem, kan jeg forstaa, men at en enkelt Fordringshaver, som kan være en Krakiler, kan vælte det hele, vil fra et Ikke-Grossiststandpunkt blive mødt med Betænkelighed. Da man ogsaa maa tage Hensyn til Detaillisterne, bør man kræve mere.

Jeg mener i det hele taget, at dette Forslag er et saa omfattende og dygtigt Arbejde, saa grundig lagt til Rette, at der ikke vil blive mange Paragraffer for Udvalget at tage sig af, og jeg vil udtale det Haab, at det maa lykkes Udvalget at faa denne Sag gennemarbejdet saaledes, at dette fortrinlige Arbejde kan blive til Lov i Danmark saa snart som muligt.

Justitsministeren (Alberti): Jeg vil takke de ærede Talere for den Tilslutning, de have ydet dette Lovforslag, men det er en Tak, jeg særlig maa udstrække til at gælde den nedsatte Kommission, hvis dygtige Arbejde det er, man har mødt med denne Anerkendelse her i Tinget. Der er gjort forskellige Bemærkninger af de to ærede Talere, og jeg skal naturligvis med stor Glæde, idet jeg forudsætter, at Lovforslaget bliver henvist til et Udvalg, forhandle med Udvalget om disse Punkter. Der er fra begge de ærede Talere gjort Indvending mod, at Lovforslaget tilsteder en Kreditor at kræve Konkursbehandling, medens Akkordbehandling staar paa, i Modsætning til, hvad der gælder i den norske Akkordlov. Grunden hertil er den, at Grundlaget for hele Akkordsystemet, som indføres her, er et andet end i den norske Lov. Her er Forudsætningen, at i Virkeligheden skulde den væsentligste Del af Akkordarbejdet foregaa privat og underhaanden paa lignende Maade, som nu sker, saa at det offentlige først skulde træde til paa det Tidspunkt, hvor der allerede er Sandsynlighed for, at Akkorden kan komme i Stand. Men hvis man vil udelukke Kreditorerne fra, saa snart den paagældende forlanger Akkord, at erklære ham fallit, vil det, forekommer det mig — og jeg er deri enig med Flertallet i Kommissionen — i meget høj Grad kunne favorisere den,